

[Inger Stilling Pedersen]

Folkepartis forslag er det alene donoren, der bestemmer, om man vil være donor. Efter regeringens forslag kan man spørge de pårørende. Og vi kan så spørge: Hvem er de pårørende? Hvem er de nærmeste? Hvem er det, der skal bestemme over mig?

Mange unge – det er navnlig unge og yngre mennesker, der er tale om her – ønsker selv at afgøre, om de skal være donor eller ej. De ønsker ikke, at andre skal bestemme. Men det kræver altså, at man har taget sin beslutning, for har man ikke taget den, så overlader man det til andre.

Vi kan ikke forstå, at det er nødvendigt, at man indfører et døds-kriterium, som vil skabe usikkerhed hos mange. Og vi siger – det gjorde vi også ved andenbehandlingen: Jamen det er såmænd ikke så slemt, og det går nok.

Jeg vil gerne gentage: Det bliver en meget svær beslutning for pårørende at tage i det øjeblik, man står over for ens allerallernærmeste, der ligger og tilsyneladende ikke ser død ud, og så får man at vide: Nu har vi bestemt, at vedkommende er død, og må vi så tage nogle organer?

Enten man siger ja eller nej, kan det give tvivl, for man vil gerne hjælpe sit medmenneske, men man står altså også over for ens nærmeste og skal afgøre: Er det nu rigtigt af mig at sige ja? Bagefter – det ved vi fra de henvendelser, vi får – kommer reaktionerne: Var det nu rigtigt af mig at gøre det, jeg gjorde? Jeg tror ikke, at vi har tænkt det nok igennem. Mange slår det hen med at sige: Jamen der er kun tale om følelser – som om det ikke er noget meget, meget væsentligt.

Jeg tror, vi i de næste år kommer til at stå over for mange vanskelige afgørelser, når vi nu skal til at afgøre: Hvem skal have et nyt hjerte? Hvem skal have nye lunger? Og hvor meget har vi råd til? Det er én ting.

Så siger man også: Jamen der er ikke organer nok. Jeg vil gerne gentage: Jeg håber ikke, der bliver organer nok, for hver gang der bliver et organ til rådighed, er et andet menneske død. Derfor skal vi gøre, hvad vi kan, bl.a. på færdsels-sikkerhedsområdet, for, at der sker så få ulykker som overhovedet muligt. Vi skal være med til at sikre, at vi overholder de regler, vi har. Det er nok svært helt at undgå ulykker på færdselsområdet, men vi kan lave en lovgivning, der bliver så god og effektiv som muligt.

Færdselsulykker, spritulykker, er ofte fuldstændig meningsløse ulykker, og derfor skal vi selvfølgelig bekæmpe dem. Men jeg tror, vi skal overveje meget nøje, hvad vi kan gøre, for at så få mennesker som muligt mister livet. Derved bliver der altså også færre organer til rådighed, det er helt klart.

Vi ved også, at det er meget dyrt med transplantationer, og det kan vi så sige os fri for herinde og sige, at det ikke er os, der skal stå for de afgørelser, det er amtspolitikkerne. Og de overlader det så igen til lægerne at afgøre, hvem der skal have det. Men vi kommer ikke uden om diskussionerne i de kommende år, fordi der ikke er til alle.

Kristeligt Folkeparti beklager altså igen, at vi ikke kan få et flertal for det forslag, som vi mener er det rigtige, og som åbner muligheden for det menneske, der ønsker at være donor, og ikke overlader det til andre. Vi vil selvfølgelig støtte vores eget lovforslag, det er helt klart. Og det er lige så klart, at vi ikke kan støtte regeringens forslag.

Margrete Auken (SF):

Efter andenbehandlingen forleden dag er der nogle af os, der har haft lejlighed til at studere hr. Glistrups tale. Det var en ganske makaber sag. Den går ud på at indføre den helt store rationalitet: Når man er død, er der ikke noget at interessere sig for længere, andet end hvis man kan bruges til noget fornuftigt.

Det kunne egentlig være interessant at spørge hr. Glistrup, hvorfor vi ikke lige så godt kan indføre kannibalisme. Der er nok så meget fornuft i kannibalisme, som der er i så meget andet, vi viger tilbage for at gøre. Jeg tror ikke, at hr. Glistrup kommer til at foreslå, at vi skal indføre kannibalisme, men jeg vil egentlig godt høre, hvor forskellen er mellem det synspunkt, der blev fremlagt, og så det, han gav udtryk for.

Når jeg har lyst til at nævne det her, skyldes det, at der er en bred glidebane åben for os med hensyn til alle de problemer, som melder sig i den kommende tid. Det er en glidebane, hvis hovedglathed vil være rationaliteten: Det er irrationelt ikke at gøre en hel masse ting; det er irrationelt ikke at sikre, at kun de rigtige børn bliver født; det er irrationelt ikke at sikre, at det kun er de rigtige mennesker, der får det arbejde, som de kan holde til, osv. osv. Meget af det er allerede i gang.